

بررسی آلودگی مایکوپلاسماهای خونی در مرغ های بومی شهرستان سمنان

حسین اخلاقی^۱، علیرضا مشتاقی^۲، نوید گلباغی^۱، مریم رسولی^۲

۱. دانشجوی دکتری دامپزشکی دانشکده دامپزشکی دانشگاه سمنان.

۲. گروه پاتوبیولوژی آموزشکده دامپزشکی شه میرزا، دانشگاه سمنان.

a.r.moshtaghi12@gmail.com

مقدمه: مایکوپلاسموز یک بیماری عفونی ماکیان و عامل مهم خسارات اقتصادی وسیع از طریق ایجاد بیماری های دستگاه تنفس، ناهنجاری های حرکتی، کاهش تخم مرغ و کاهش بازدهی جوجه آوری می باشد. نداشتن دیواره سلولی باعث مقاوم شدن این باکتری در برابر آنتی بیوتیک های موثر بر دیواره مانند پنی سیلین ها می شود. برخی گونه های مایکوپلاسم گلوبول های قرمز خون را آلوده می کنند و عمدتاً توسط کک ها منتقل می شوند. روش کار: در این مطالعه به منظور تعیین میزان آلودگی مایکوپلاسماهای خونی، از ورید بال ۳۵ قطعه مرغ بومی تخم گذار، نمونه خون اخذ گردید. نمونه ها از مناطق مختلف شهرستان سمنان جمع آوری شده و به آزمایشگاه انگل شناسی دانشکده دامپزشکی منتقل شدند. بعد از تهیه گسترش خونی، لام ها خشک شدند و توسط متانول ثابت شدند و در آزمایشگاه پس از رنگ آمیزی گیمسا با استفاده از میکروسکوپ نوری لنز ۱۰۰ از لحاظ وجود مایکوپلاسماهای خونی، مورد مطالعه قرار گرفتند. بحث و نتیجه گیری: نتایج نشان داد که از ۳۵ نمونه خون مورد مطالعه، در ۲۳ نمونه (۶۵/۷۱٪) گلوبول های قرمز به مایکوپلاسم آلوده بودند. این مطالعه تا حدودی بیانگر آلودگی نسبتاً بالای مرغ های بومی شهرستان به این باکتری می باشد. بنابراین برای کاهش این آلودگی و کم خونی و مشکلات ناشی از آن مبارزه با کک ها ضروری به نظر می رسد. کلمات کلیدی: مایکوپلاسم، مرغ بومی، سمنان

بررسی شیوع و جراحات ناشی از تریکوموناس گالینه در جمعیت های بوقلمون و کبوتر: مقاله مروری

حسام الدین عمادی چاشمی^۱، حسین اخلاقی^۲، علیرضا مشتاقی^۳، نوید گلباغی^۴

۱. گروه علوم بالینی، دانشکده دامپزشکی دانشگاه سمنان.

۲. دانشجوی دکتری دامپزشکی دانشکده دامپزشکی دانشگاه سمنان.

a.r.moshtaghi12@gmail.com

مقدمه: بیماری تریکومونیاژیس به عنوان یکی از بیماری های شایع در زمینه طیور زینتی بالاخص کبوتر مطرح است؛ تقریباً تمام کبوتر ها به این انگل الوده اند. این ارگانیسم از طریق تغذیه ی جوجه ها از مادران الوده و جفت گیری منتقل می شود. در جمعیت های بوقلمون، الودگی از طریق آب نوشیدنی و غذای الوده هم منتقل می شود. پرندگان بالغ بیشتر حامل این انگل هستند و عوارض بیشتر در جوجه ها دیده می شود. روش کار: هدف از انجام این مطالعه، مروری بر درصد پراکندگی و ضایعات ناشی از بیماری تریکومونیاژیس در گله های بوقلمون و کبوتر در ایران می باشد. حساس ترین پرنده به این انگل کبوتر می باشد ولی در ماکیان و بوقلمون نیز می تواند سبب ایجاد ضایعات نکروتیک چرکی □ پنیبری در قسمت های بالایی دستگاه گوارش شود. این بیماری در کبوتر با نام قانقاریای دهان نیز شناخته می شود. انگل ایجادگر این بیماری بیشترین ضایعات را در بخش بالایی دستگاه گوارش ایجاد می کند. از علائم این بیماری می توان به بی اشتها، عدم تعادل، چرت زدن، چینه دان پاندولی، ترشحات زرد بدبو در دهان، جراحات پنیبری در دهان، حلق و چینه دان اشاره کرد. تشخیص بیماری با توجه به تاریخچه، علائم کلینیکی و کالبد گشایی، تشخیص میکروسکوپی یا کشت عامل صورت می گیرد. بحث و نتیجه گیری: اطلاعات درباره ی شیوع این بیماری متفاوت است؛ فاکتور های سنی و فصلی بر میزان شیوع بیماری اثر دارند. در مناطق مختلف ایران گزارش هایی از الودگی به تریکوموناس گالینه در کبوتران وجود دارد اما مطالعات اندکی در رابطه با آن بر روی بوقلمون انجام گرفته است.

کلمات کلیدی: تریکومونیاژیس، شیوع، بوقلمون، کبوتر